Зерновой хлеб вымолачивают, но не разбивають его;
и водят по нему молотильные колеса с конями их,
но не растирают его.
И это происходит от Господа Саваофа:
дивны судьбы Его, велика премудрость Его!

Исаия, Гл. 28, Ст. 28-29

*****

А у Мюнхені дощ.. Дрібний дощ монотонний.
Радар в небо вдивляється сіре.
Літаки на стоянках одинокі та сонні.
Прикро. Холодно. Сиро.
Пів планети між нами. Серед дня потьмяніло
У начищених залах чекання.
Усвідомлення втрати давні рани відкрило,
Спричинивши страждання.
І ніхто, і нічим тут зарадить не зможе.
Що руйнує нас? Що нас будує?
Думка думку то втішить, то знову тривожить:
Час лікує! Час справді лікує?
Ось у небо заплакане мій літак шуганув,
Розітнувши на хвильку стихії.
По ту сторону хмар він на сонці сяйнув.
А над Мюнхеном дощ сіє...

По ту сторону хмар – там немає сльоти,
Бо ж дощі не летять угору!
За сьогоднішній біль ти себе прости.
Відпусти що було вчора.
У пророків недавно читала я
(Теж над силу тамуючи болі):
Яка, Боже, велика мудрість Твоя!
Які дивні Твої долі!

2005